

На западу постоји израз „don't quit you day job“ који се користи кад се жели некеме рећи да му у шоу бизнису не иде најбоље и да је због тога боље да задржи основни посао. Изгледа да би за неке наше политичаре могао да се примени супротан израз. Сва је срећа, па је довољан број наших политичара и посланика који имају и друге таленте осим бављења политиком. Кажу да је друг Тито одлично свирао клавир, као и господин Батић, министра Динкића смо чули како музицира на гитари, а чак је и Јовица Станишић свирао флауту и гитару, а кажу да је у младости имао и своју рок групу. Осим њих, било је и посланика који су знали да запевају и ван кафане, па смо тако имали прилику да чујемо феноменалан дует Биџа-Рака (Будимировић – Радовић) како у сали Народне скупштине певају песму „Друже Слобо, ти си комуниста, волимо те к'о Исуса Христа“, што је ушло у скупштинске анале и историју популарне културе на овим просторима.

Међутим, изгледа да је у данашње време вишак талента непотребан за придобијање медијске пажње. Односно, модерним речником речено, они који имају таленат су „превише квалификовани“ за добијање главног медијског времена у ударним терминима. Због тога су они којима је медијска пажња у овом тренутку најпотребнија били принуђени на алтернативне путеве ка прибављању исте. Тако смо добили ситуацију да Александар Вучић, који није добио скупштинску столицу, вишак времена троши тако што сваке недеље немушто игра у једном телевизијском шоу, а да је Ненад Чанак принуђен да прави ручак у кући Великог брата, уместо да користи услуге скупштинског ресторана. Тако се показало да, у савременом медијском свету у коме је глупост императив, није довољно показати да нешто знаш, јер то више никога не занима, него је за скретање пажње потребно само пристати на сликање у популарној телевизијској емисији.

Да није тако, било би сасвим довољно бити присутан у дому Скупштине, јер он све више личи на дом Великог брата. Осим што је у дому Скупштине немогуће направити „исповедаоницу“, јер би то био још један корак ка клерикализацији. Разлика је и у томе што либерална правила у кући Великог брата одређују програм који је далеко занимљивији за гледање, па је самим тим погоднији за стицање медијске пажње. Зато би било занимљиво кад би, рејтинга ради, у дому Скупштине повремено постојали задаци које би посланици морали да изврше, уколико желе да добију плату за следећу

недељу. На пример, могло би да се организује смс гласање, на којем би грађани гласали ко ће бити избачен. Или да тајним гласањем, сами између себе пронађу, на пример, оне које народ није бирао на изборима. За председавајуће би могао да буде тежак задатак, рецимо, „Ајде да не прокоментаришемо излазак два посланика, или да ћутимо десет минута“. Могли би да постоје и они лаки задаци, као рецимо „прекрши закон“, али и они неизводљиви, као што је изгласавање недељног буџета, јер су и са годишњим само на превару изашли на крај.

Немам, наравно, ништа против да политичар уђе у кућу Великог брата, иако верујем да су неки људи „превише квалификовани“ да би учествовали у забавама милиона. Чак мислим да је то одличан потез којим се, у јасно циљаној групи, добија популарност, привлачи и скреће пажња младих нараштаја (будућих бирача) на себе и политику коју представља. Да не кажем да је то покушај да се тиме својој политици (која би у последње време могла и другачије да се зове) даје људско лице. Не мислим ни да је негативно што се то ради усред заседања Скупштине, јер је превише оних који на заседања те скупштине ионако не долазе. Али је лицемерно кад се као разлог за то наводи указивање да је Велики брат лош.

Да је само лицемерно, не би био проблем. Међутим, изгледа да је и симптоматично, јер може да буде показатељ за један образац политичког понашања. Разлог због којег је овај политичар ушао у кућу представљен је као гест побуне, протеста против таквог медијског заглупљивања, чиме је најављен покушај рушења тог система изнутра. На (евентуално успешном) крају, вероватно је предвиђено да се он победоносно појави на некој локалној телевизији и понови ону историјску злокобну реченицу: „Испунио сам задатак, Великог брата више нема“. Питање је да ли је план да се та реченица односи само на Кућу или и на Дом, да ли је кућа Великог брата само проба, и да ли је ово само случајни, несвесни показатељ накарадности једне политике?